

още. „Что правите? имъ рѣче: вмѣсто да вървите, вые оплаквате? възсѣднете бърже, помогнете на моя благодѣтель“.

Невъзможно е, господжя! отговори старый кочиць на добрия Григорий. Двама-та злодѣйци отдохж много напредъ, и сж близо до Итилъ, додѣто ные трѣбва да вървимъ около стотина стадій (*), за да пристигнемъ до тамъ; сѣтиъ и ноць-та приближава, а пжть-тъ е разваленъ отъ дѣждове-ты.

Съ най-добрия конь на свѣта не може пристигна нѣкой до утрѣ; а наши-ти устарѣли коніе, съвсѣмъ сж неспособни за ѣзденіе, и оня что бѣхж за бой испродадохж ся слѣдъ смърть-тъ на добрия ни Господарь. Не ся намира тува по сичкото мѣсто нито единъ конь, кой-то да може да трае на тойзи пжть.

Сирота Рада отчаяна плѣскаше и чюпеше ржць си; издигаше очи си камъ небето съ дѣлбочайшиъ съърбъ, и изливаше слзы като рѣка. О Боже мой вы-

(*) Рускы верста-поприще.